

Stíny v obraze

Adéla Polachová

Blížil jsem se k domu a už z dálky jsem cítil rostoucí tíseň, která ve mně začala hlodat. Mohutný dům se tyčil uprostřed lesů. Z hlavní silnice k němu vedla jen úzká, trávou porostlá cestička. Dům vlastnila má teta Eleonora, která tu žila ještě s několika dalšími lidmi. Především to byl její manžel Tim. Pak tu ještě žily tři jejich děti. Nejstarší Rosamunda se svým manželem Sebastianem a jejich malým synem Samuelem. Dále její bratr Daniel a mladší sestra Tina. Teta mě sem nedávno pozvala, abych tu měl klid pro svou knihu. Jsem spisovatel, a právě dokončuji svůj historický román. Hledal jsem trochu klidu, odpočinku a novou energii k dokončení titulu. Když se to teta dozvěděla, neváhala a okamžitě mě kontaktovala.

Vstupní hala byla obrovská, vyzdobená mnoha skřínkami, stoličkami se svícny a dalšími starožitnostmi. Na stěnách visely rozmanité obrazy – od krajin po portréty. Jeden z nich mě zvlášť upoutal. Byla na něm zpodobněna stará žena. Nebo alespoň jsem si to zprvu myslel. Když jsem k obrazu přicházel od schodů, působil jako obyčejný portrét postarší dámy. Ovšem ve chvíli, kdy jsem ho míjel a stoupal po schodech výš, ohlédl jsem se – a zdálo se mi, jako by se její tvář mírně změnila. Jakoby ubylo vrásek... a výraz se zvláštně zjemnil.

Teta Eleonora mě už očekávala ve své pracovně. Byla to postarší žena, rázná, ale jinak spravedlivá a laskavá. Pochválil jsem jí výzdobu domu a zdálo se, že ji to velmi potěšilo. Zmínil jsem se mimo jiné i o velkém obraze nad schody, zobrazujícím starou ženu. Teta na chvíli strnula a uhnula očima. Vysvětlila mi, že obraz zobrazuje její prababičku, která tento dům založila. Jenže výstavba se prý táhla velmi pomalu a prababička chtěla mít dům dokončený co nejdříve. A tak – podle legendy – vyvolala dábla a uzavřela s ním smlouvu. Pokaždé, když někdo v domě udělal něco špatného, podoba prababičky na obraze se změnila – získala obličejové rysy provinilce. A sám ten člověk se ten den cítil velmi nemocně, jako by ztratil chuť do života. Na jejím vyprávění bylo cosi znepokojivého, ale nakonec jsem nad tím jen mávl rukou.

Navečer jsem usedl do svého křesla a přemýšlel o zápletce své knihy. Bylo už skoro půlnoc, když jsem zaslechl hluk, jako by někdo něco rozbil. Vylétl jsem z křesla a hnál se chodbami, abych našel zdroj toho zvuku. A našel jsem ho. Dole, u dveří do kuchyně, stála Tina. Se slzami v očích sbírala střepy něčeho, co mohlo být ještě před pár minutami porcelánový servis. Tina byla očividně v šoku. Byla celá bledá a třesoucíma se rukama opatrně odstraňovala zbytky neštěstí. Jak jsem se od ní dozvěděl, šlo o čajový servis, který se v rodině dědil po generace.

Chápal jsem, že rozbití takové drahocenné věci ji muselo silně rozrušit, a snažil jsem se ji uklidnit. Tina se ale odebrala do svého pokoje s tím, že si potřebuje odpočinout – prý ji hrozně rozbolela hlava. Považoval jsem její reakci za poněkud přehnanou... dokud jsem

nevzhlédl k obrazu prababičky. Zdál se mi jiný. A pak mi to došlo. Její rysy. Z obrazu na mě stále hleděla tvář prababičky — ale byla pozměněná. Do jejích rysů se tiše vetkaly rysy Tiny. A právě v tu chvíli jsem si vybavil tetina slova.

Opravdu mohl obraz vstřebávat energii a hříchy obyvatel domu, když něco provedli? Proto si Tina musela jít odpočinout? Dlouho do noci jsem o tom přemýšlel, až jsem nakonec usnul. Druhý den ráno jsem se vyptával na Tinu — jak se jí daří, jestli už je vzhůru. Všichni mi odpovídali stejně: ještě zůstává v posteli, prý jí stále není dobře. To mě trochu mrzelo, ale zároveň to ve mně dál budilo neklid. Začal jsem se vyptávat na obraz. Reakce byly opatrné. Všichni odpovídali víceméně stejně. Dozvěděl jsem se, co se tu dříve odehrálo — jak se postupně členové rodiny ocitli v obraze. Ať už vinou vlastní, nebo cizí. Někteří z nich se tam prý dostali, aniž by si svou vinu vůbec uvědomovali. Jako Rosamunda, která něco omylem shodila, a pak se kvůli tomu ošklivě zranil její otec.

Obraz trestal i úmysl, zejména u sourozenců. Brzy sourozenci zjistili, že dělat si naschvály se nevyplácí, a přestali s tím. Obraz však nebyl jediná věc, která mě děsila. Dům byl celý potemnělý, vzduch byl těžký, a stíny se ve všech místnostech pohybovaly, jako by ožily. Při každém kroku jsem měl pocit, že mě někdo sleduje. A ten obraz... zdálo se, že na něm prababička pozoruje každého v domě. To, že se její obraz mění, jsem věděl. Ale měl jsem také pocit, že její tvář se promítá i do ostatních obrazů v domě.

Byl jsem tu sotva dva dny, ale ten dům mě děsil čím dál tím víc. Byl temný, prababička měla oči snad všude. Schody samovolně vrzaly. Ztrácely se mi věci a objevovaly se na jiných místech. Závratě mě přepadaly vždy, když jsem šel po schodech, a můj strach o Tinu narůstal. Pořád zůstávala ve svém pokoji, a ačkoliv mě ostatní chlácholili, že o nic nejde, že účinky obrazu mohou být občas silnější, měl jsem z toho čím dál tím horší pocit.

Jednoho večera jsem se rozhodl vyjít ven a trochu se projít na čerstvém vzduchu v zahradě, která byla připojená k zadní části domu. Právě jsem procházel skrz záhonky s pivoňkami, pohroužený do svých myšlenek, když tu najednou zazněl ženský křik. Neváhal jsem ani vteřinu a rozběhl se zpět. Rozrazil jsem vchodové dveře právě včas, abych spatřil to, co jsem spatřil. Tina — s obrovskou sekerou v rukou — se zuřivě snažila dostat k obrazu prababičky. Její bratr a otec se jí v tom snažili zabránit. Drželi ji, jak mohli, ale Tina se divoce zmítala a křičela. Prokletí na ni zřejmě doléhalo příliš silně a teď ji úplně pohltilo. Rozbití čajového servisu byla poslední kapka.

Oba muži už ji nedokázali zastavit. Tina se jim prosmykla mezi pažemi a rozběhla se k obrazu. Ostatní obyvatelé domu rychle seběhli do haly a vyděšeně na ni křičeli, aby toho nechala. Ale Tina neposlechla. Zvedla sekeru a s první ranou se ostří zarylo do obrazu. S každým úderem se obraz začal bortit, jakoby ztrácel soudržnost. Barvy stékaly po plátně jako krev. Na podlaze se brzy vytvořila skvrna a hromádka prachu z dřeva. Všichni přítomní nevěřícně hleděli na místo, kde před chvílí visel starý portrét rodinné příslušnice.

Tina se během chvilky uklidnila, upustila sekeru na podlahu a sesunula se na zem, rukama si zakryla obličej. Stále vyděšeně opakovala, že jí to moc mrzí. Členové rodiny se pomalu a mlčky odebrali do svých pokojů, Tina udělala totéž. Já jsem chvíli vyčkával. Co to mělo znamenat? Byl to konec? Byla rodina konečně osvobozena? Ještě dlouho do noci jsem o tom přemýšlel, až jsem nakonec usnul.

Ráno mě probudil výkřik. Byla to Eleonora. Stála ve vstupní hale a upřeně hleděla na zeď, kde ještě včera visel portrét prababičky. Jenže teď se tam objevil obraz nový. Když jsem ho spatřil, strnul jsem. Zobrazoval mladou ženu. Byla to Tina.

Okamžitě jsme běželi do Tinina pokoje. Ležela na posteli — bez známek života. Nikdy se nepřišlo na to, jak zemřela a jak se její portrét dostal na zeď. Jisté ale je, že hříchy páchané obyvateli domu se i nadále odrážejí v portrétu, tentokrát Tiny. A tak rodinné prokletí pokračuje dál...